

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: فاطما رمضان *
برگردان همراه با یک توضیح از اشرف دهقانی
۲۵ اگست ۲۰۱۳

"نگذارید که ارتش شما را فریب دهد"

"مجوز" ال سیسی زهر مرگبار است

رفقاء! کارگران مصر برای حقوق خود و یک مصر بهتر مبارزه می کنند. کارگران مصر در آرزوی دست یابی به آزادی و عدالت اجتماعی هستند، آن ها درست در همان حال که دزدها یعنی همان کسانی که "صاحب کار" نامیده می شوند برای پر کردن جیب های شان از میلیاردها، کارخانه ها را می بندند، در حسرت کار کردن به سر می برند. کارگران مصر تحت قوانین حاکمینی که تنها در فکر افزایش سرمایه های شان به قیمت زیر پا گذاشتن حقوق کارگران و حتی به قیمت زندگی آن ها هستند، دریافت مزد عادلانه ای را آرزو می کنند. کارگران مصر آرزوی زندگی بهتری را برای فرزندان خود دارند. آن ها در حسرت یافتن دارو در هنگام مریضی شان هستند. آن ها حسرت یک چهار دیواری را می کشند که بتوانند در آن پناه بگیرند.

از قبل از ۲۵ جنوری {روز سقوط حکومت مبارک} شما خواهان تحقق حقوق خود بودید، و اعتصاب ها و تظاهرات برای حقوق تحقق نیافته تان پس از سرنگونی مبارک نیز ادامه یافت. هم اخوان المسلمین و هم ارتش با چپ و راست و مرکز به مذاکره پرداخته اند بدون این که حتی در ذهن شان خواست و حقوق شما جایی داشته باشد. همه آنچه آن ها در ذهن شان دارند این است که چگونه شعله هائی که شما با مبارزات خود در عصر تاریکی بر افروخته اید را خاموش سازند، حتی اگر این شعله ها در انزوا از یک دیگر همه در حال سوختن هستند.

آیا این ارتش نبود که با توسل به زور اعتصابات شما در سوئز، قاهره، فایبوم و در سراسر مصر را سرکوب کرد؟ آیا این ارتش نبود که بسیاری از شما را صرفاً به خاطر این که اقدام به سازماندهی خود، اعتصاب و برپائی اعتراضات مسالمت آمیز کرده بودید، دستگیر و در دادگاه های نظامی به محاکمه کشاند؟ آیا آن ها مصرانه سعی نکرده اند این حق را جرم محسوب کرده و با حربه قانون، سازمان دادن اعتراضات مسالمت آمیز، برپائی اعتصاب و تحصن را برای مردم مصر ممنوع کنند؟

بعد مرسی و اخوان المسلمین روی کار آمدند، کسانی که با اخراج ها، دستگیری ها و با سرکوب اعتصاب ها قدم در جای پای مبارک گذاشتند. این مرسی بود که سگ های پولیس را برای حمله به کارگران سیمان تیتان در شهر

اسکندریه فرستاد، همان ها که از طرف وزیر کشور و مزدورانش به کار گرفته شده بودند. همان پولیس و افسران ارتش که در حال حاضر روی شانها حمل می شوند، به کار قتل و کشتار مشغولند و قاتل جوانان شریف مصر هستند. آن ها سلاح قدرتمندان علیه همه ما هستند - و همیشه چنین خواهند بود مگر آن که کل این ارتش از میان برداشته شود.

رهبران اخوان المسلمین به طور روزمره نقشه جنایت علیه مردم مصر را می کشند و باعث کشته شدن مردمان بی گناه شده اند، در این حال ارتش و پولیس به این امر با خشونت وحشیانه و ارتکاب به قتل برخورد می کند. اما اجازه بدهید هر کدام از ما به خاطر بیاوریم که ارتش و پولیس چه موقع به چنین کاری دست می زنند؟ آن ها، درست بعد از این که درگیری اخوان المسلمین با مردم به جاری شدن خون انجامیده و نزاع تقریباً دیگر پایان یافته، وارد صحنه می شوند. از خودتان بپرسید که چرا ارتش و پولیس پیشاپیش، قبل از این که اخوان المسلمین دست به این جنایت ها علیه مردم مصر بزنند، جلوی آن ها را نمی گیرند؟ از خودتان بپرسید که ادامه این درگیری ها و خونریزی ها به نفع چه کسی تمام می شود؟ از این درگیری ها تنها رهبران اخوان المسلمین و ارتش نفع می برند. همان طور که طبقات پائین در جنگ بین دولت ها به گوشت دم توپ تبدیل می شوند، طبقات پائین مصر هم- کارگران و دهقانان - در این درگیری ها و جنگ داخلی، به عنوان سوخت مورد استفاده قرار گرفته اند. آیا در مکاتام و در قیزا، این پسر یک دربان بی گناه نبود که کشته شد؟

امروز {روز جمعه ۲۶ جولای} از ما خواسته شده که به خیابان بیائیم و به کشتارهای لجام گسیخته «ال سیسی» مشروعیت ببخشیم؛ و ما متوجه می شویم که فدراسیون های سه اتحادیه کارگری که عبارتند از فدراسیون اتحادیه کارگری دولتی مصر (ETUF)، کنگره دموکراتیک کارگری (EDLC) و فدراسیون اتحادیه های مستقل کارگری (EFITU) به این دعوت پاسخ مثبت داده اند. من که عضو کمیته اجرائی اتحادیه های مستقل کارگری هستم در این مورد با دیگر اعضای کمیته اجرائی این اتحادیه به بحث پرداختم تا آن ها را متقاعد کنم که نباید اطلاعیه ای صادر کنند که طی آن اعضای خود و دیگر توده های مصری را در روز جمعه به خیابان فرا خوانند و به صورتی که در بیانیه شان آمده به مردم اطمینان دهند که گویا ارتش و پولیس و مردم در یک طرف قرار دارند. من با چهار رأی در مقابل نه رأی در اقلیت قرار گرفتم و در نتیجه سه اتحادیه کارگری به بهانه جنگ با تروریسم، از کارگران خواستند که در آن تظاهرات شرکت کنند.

بنابراین ما اکنون با شرایطی به مراتب دردناک تر از قبل مواجهیم {از یک شرایط بد نگسسته، گرفتار شرایط بدتری شده ایم}. اخوان المسلمین مرتکب جنایت شده و این باید به حساب آمده و آن ها مورد تعقیب قرار گیرند درست همان طور که افسران ارتش و پولیس و افراد متعلق به رژیم مبارک نیز به خاطر جنایت هائی که مرتکب شده اند باید تحت تعقیب قرار گیرند. ولی شما در روند تبدیل یک دیکتاتوری مذهبی به یک دیکتاتوری نظامی دخیل نشوید.

کارگران مصر، هشیار باشید، خواست های شما مثل کریستال شفاف است. شما برای خود و فرزندانان کار می خواهید، شما خواهان مزد عادلانه و قوانینی هستید که بتوانند از حق شما در برابر صاحب کارانی که در دوره مبارک علیه شما و جهت تأمین منافع آن ها تنظیم شده، دفاع کنند. شما دولتی می خواهید که برای توسعه و تکامل جامعه و برپائی کارخانه های جدید برای جذب نیروی کار فزاینده به خود، نقشه واقعی داشته باشد. شما خواهان آزادی هستید، همه نوع آزادی، آزادی تشکل، آزادی برپائی اعتصاب. شما می خواهید کشوری داشته باشید که بتوانید در آن به عنوان یک شهروند آزاد به دور از هر گونه شکنجه و ترور زندگی کنید. ببینید و مشخص کنید که

برای رسیدن به این خواست ها چه موانعی در مقابل شما قرار گرفته اند. گول نخورید و اجازه ندهید که آن ها شما را به جنگی که از آن شما نیست، بکشانند. به سخنان کسانی که از شما می خواهند که به بهانه جنگ با تروریسم از خواست های خود دست بردارید و یا آن ها را کمتر مطرح بکنید، گوش ندهید.

* فاطما رمضان، به عنوان زنی از اعضای کمیته اجرائی فدراسیون اتحادیه های مستقل کارگری مصر، این مقاله را در روز ۲۶ جولای ۲۰۱۳ که ارتش مصر طی اطلاعیه ای مردم مصر را دعوت به یک گردهم آئی کرده بود، نوشته است. اصل مقاله به زبان عربی را در این لینک <http://al-manshour.org/node/4316> می توان دید. ترجمه فارسی از متن انگلیسی که در MENA Solidarity Network درج شده صورت گرفته است. توضیحات در این علامت ها { } از آن مترجم هستند.

توضیح :

در شرایطی که رسانه های امپریالیستی تصویر کاذبی از اوضاع کنونی مصر به دست می دهند، از خلال این نوشته تا حدی می توان به واقعیت آن چه امروز در مصر می گذرد، پی برد. نکته اصلی و بسیار مهمی که رسانه های ضد خلقی می کوشند پرده ساطر به روی آن بکشند این است که ارتش مزدور مصر در فرمای سقوط مُرسی، به نیابت از امپریالیسم امریکا به تکتیک حيله گرانه ای دست زد و در شرایطی که با حضور یافتن میلیون ها تظاهر کننده در خیابان علیه مُرسی و اخوان المسلمین (بعضی خبرگزاری ها تعداد تظاهرکنندگان علیه مُرسی و اخوان المسلمین را ۴۰ میلیون نفر هم قید کرده اند)، مجبور به بازداشت مُرسی و پایان دادن به حکومت آن ها شده بود، اما در اولین اقدام طی بیانیه ای اعلام کرد که طرفداران مُرسی و اخوان المسلمین مجازند که به خیابان بیایند و تظاهرات کنند. این مجوز جز به معنی دعوت از آن ها برای حضور در خیابان و درگیری با توده های انقلابی نبود. این همان نکته کلیدی است که رسانه های ضد خلقی سعی دارند آن را به فراموشی بسپارند؛ مثلاً بی بی سی به هنگام وقایع نگاری در مورد مبارزات انقلابی دو ساله اخیر مصر، درست همین نکته را تحریف کرده و به جای اشاره به "مجوز" ارتش برای تظاهرات خیابانی اخوان المسلمین، مطرح می کند: "اخوان المسلمین، حامی اصلی آقای مُرسی گفت که این تغییرات را به رسمیت نمی شناسد و به تظاهرات خود ادامه خواهد داد."

http://www.bbc.co.uk/persian/world/2013/08/130816_l45_egypt_brotherhood_rage_friday.shtml

در مقاله "انقلاب مصر، نتایج و چشم اندازها"، که دو روز بعد از سقوط حکومت اخوان المسلمین منتشر شد، من در ارتباط با تکتیک حيله گرانه فوق الذکر، نوشتم: "امپریالیسم امریکا و بورژوازی وابسته مصر امروز با یارگیری های جدید و با دست زدن به تکتیک های گوناگون، در حقیقت خود را برای سرکوب هر چه بیشتر و خونین تر توده های انقلابی آماده می کند. آن ها برای سازماندهی مجدد امور و نیروهای جدید جهت حمله به توده های مردم نیازمند زمان هستند. بنابراین، از یک طرف با ایجاد توهم پیروزی در میان مردم و با منتظر نگاه داشتن آن ها برای برگزاری انتخابات بعدی، دست به فریب توده ها زده و می کوشند آن ها را از تداوم حرکات انقلابی خود برحذر داشته و خنثی نگاه دارند، و از طرف دیگر با باز گذاشتن دست مرتجعینی با نام هواداران اخوان المسلمین برای ایجاد درگیری با نیروهای انقلابی در جامعه، به تکتیک حيله گرانه ای دست یازیده اند که از جهات

مختلف به سود طبقه حاکمه است. نیروی مرتجع سرازیر شده به خیابان تحت عنوان دفاع از دیکتاتور اسلام گرای ساقط شده، نه فقط سعی در حذف فیزیکی نیروهای انقلابی جامعه را دارد بلکه انرژی انقلابی آن ها را که طبیعتاً می باید صرف مبارزه برای تحقق خواست های طبقاتی خویش و در نتیجه مبارزه با دست نشانندگان جدید امریکا شود را با مشغول کردن آن ها به خود، به هرز می برد.

امروز رسانه های امپریالیستی به گونه ای از برخورد خشونت بار ارتش نسبت به طرفداران اخوان المسلمین سخن می گویند که اگر صرفاً همین اخبار و گزارشات معیار قرار گیرند، برداشت کاملاً غیر واقعی از اوضاع و رویدادهای مصر به دست خواهد آمد. در حالی که واقعیت این است که ارتش پس از این که "نیروی مرتجع سرازیر شده به خیابان تحت عنوان دفاع از دیکتاتور اسلام گرای ساقط شده"، به کارگران و دیگر توده های انقلابی حمله کرده و "سعی در حذف فیزیکی نیروهای انقلابی جامعه" می کنند، به همان گونه که در بیانیه آگاه گرانه فوق، توضیح داده شده، تماشاگر باقی مانده و "درست بعد از این که درگیری اخوان المسلمین با مردم به جاری شدن خون انجامیده و نزاع تقریباً دیگر پایان یافته، وارد صحنه می شوند." و دست به کشتار می زنند. فاطما رمضان به درستی می پرسد که "چرا ارتش و پولیس پیشاپیش، قبل از این که اخوان المسلمین دست به این جنایت ها علیه مردم مصر بزنند، جلوی آن ها را نمی گیرند؟"

این یک پرسش مبتنی بر واقعیت است که پاسخ درست به آن و نشان دادن این که درگیری های ذکر شده چگونه هم به نفع ارتش و هم به نفع اخوان المسلمین می باشد، کنه نقشه های دشمنان کارگران و ستمدیدگان مصر را بر ملا می سازد.